

ши. До утрѣ кой можо видѣ царя и да го убѣди въ тол-
кози кратко врѣме ?

— Азъ ! азъ ! каза Гырджикътъ.

— Хайде върви, кога е тѣй ! Ида като можешъ и Гос-
подъ да бжде съ тебе.

Гырджикътъ ся поклони и излѣзе.

ГЛАВА 41.

Духовникътъ.

Рано еще на присѣмване тѣмничникътъ дойде да обади
на Евстатія че кѣдѣ пладне ще го обѣсятъ.

— Желалъ быхъ да ми доведете единъ духовникъ да
извършѣ религиознытъ си длѣжности ! каза той по Турскы.

— Ще кажѣ на прѣдседящитѣ си и надѣѣ ся да за-
доволишъ туй ти праведно исканіе, клетнико.

— Молишъ ти ся ! Считай го за послѣдне добро що ще
ми сторишь.

— За мене е свещено поискваніето на тѣзи чловѣцы,
конто прѣдлежи да умрѣтъ.

— Благодарѣ ти ! рече огънѣлъ въ сызы Евстатій.

Единъ часъ подиръ това въ стѣнитѣ на осѣденый въ-
веждахъ единъ достоуважаемъ духовникъ.

— Искалъ ли си мя чадо ? рече той на Евстатія.

— Ей ; имамъ нуждѣ да ти ся исповѣдамъ, честный
старче.

— Чадо мое ! Вѣрата, нѣжна майка и утѣшитѣлка на
оскѣрбенитѣ си чада, иде съ присърце да облегчи утего-
теното имъ сърце и въ тѣзи послѣдни и крайны минути.
Кога е тѣй, чадо мое, повѣри ся на мене, послѣдний и
смирень служителъ на тѣзи небеснѣ майкѣ, религіитѣ,
повѣри ми болѣзнитѣ конто притискатъ сърдцето ти, скѣрби-
тъ си и свращаніята огъ пѣтьтъ въ това приврѣменно се-